

Börjar jag bli gammal?

Min pappa var länge halvt förlamad och han var sängliggande några år innan han gick bort i dryga 80-årsåldern. Men han var klar i huvudet och vetenskapsprogrammen på TV, tidskriften Scientific American eller en god bok gjorde honom upprymd.

Ofta låg han och räknade – han var en passionerad matematiker. Jag tyckte det var hemskt att han så tidigt skulle bli så fysiskt begränsad. Men när jag frågade om han inte saknade att kunna ut och resa, göra något nytt så svarade han att han reste där han låg – han reste tillbaka i sitt liv, upplevde nästan allt på nytt, när han träffade min mamma, deras glädjestunder och sorger, händelser, människor, naturupplevelser, kunskapsupplevelser. Jag förstod det inte då, men jag tror att jag börjar förstå.

Innan jag blev pensionär så trodde jag att jag skulle snurra runt jorden, ständigt vara på resa, ständigt uppleva nya saker. Men det är så konstigt. Så mycket av det nya saknar färg, är rätt ointressant, känns så invant och inte nytt. Däremot kan jag när jag läser en artikel, efter kanske tre rader, vid något ord, en bild, fullkomligt försvinna iväg till en tid bakåt. Jag har börjat iaktta mig när det händer och det är så intressant. Jag kan nästan känna dofter, kan känna en annan människas närhet. Jag kan komma ihåg med alla mina sinnen. Samma sinnen som verkar ganska tröga på att ta emot nytt upplever dåtidens passion som det var nu.

Nu måste jag nog säga att det händer inte så ofta för jag är alltid på språng. Har alltid något möte inbokat, något som ska skrivas, inhandlas eller barnbarn som ska tas om hand. Det är inte så ofta jag sitter ner och slappnar av. Men jag börjar verkligen längta efter det. Börjar längta efter att bara sitta och känna efter. Känna efter och uppleva det jag upplevt, resa

de resor jag rest.

Jag har läst någonstans att det finns en ny slags andlighet kopplad till ålderdomen. Är det vad det handlar om? Men jag är ju bara 68, hur ska jag då bli när jag är 80 om jag börjar redan nu? Då börjar jag väl prata med andar.

Eller är det bara så att jag gör det folk gör normalt, bara inte jag, för jag kopplar aldrig av.

Håller jag på att lära mig koppla av eller är jag på väg in i en ny väldigt spännande värld beroende på att man faktiskt har det mesta bakom sig och att det inte bara är bakom en utan med en? Att man är sina upplevelser, man är alla sina tider. Jag har börjat se på medmänniskor som är äldre-äldre, som verkar så skröpliga, som bärare av några mystiska väsen, fyllda av ett osynligt liv. Jag ser nästan en lyster kring dem.

Är det någon som känner igen sig? Undrar om det är något man kan ta upp på PRO-mötena?

Och får man vara så här när man egentligen borde springa runt och knacka dörr och valarbета?

Carin